

Država: Slovenija

<https://www.dobrinasveti.si/nimam-poslanstva-prepušcam-se-življenju/>

Glorjana Veber: "Nimam poslanstva, prepuščam se življenju."

OD VSISI · OBJAVLJENO 17. SEPTEMBER, 2020 · POSODOBLJENO 18. SEPTEMBER, 2020

Foto: Polona Loborec

Glorjana Veber: Humanistka, pesnica, politologinja, raziskovalka duhovnosti, družbene spremembe in doktorica družboslovnih znanosti.

Nenavadna, nasmejana, čuteča in odločna, pogovori z njo pa kot spontan sprehod skozi naravo, družbo in človeka, kar začini s svojstvenostjo in ženstvenostjo.

Nazadnje sva se pogovarjali tik pred izidom njene zadnje knjige **Modróko, Akašeijke**, ki bi jo lahko poimenovali knjiga prebujanja. Kratke misli ne imenuje življenske modrosti, ampak akašeijke, so dokaz, da je modrost preprosta, jasna, trajna in uporabna.

Zato, in zaradi lepote precizno izbranih besed, se vsaka izmed petstotih akašejk v bralcu zasidra kot seme. Moč je v njihovi realističnosti, ki odstira resničnost z naravno lahkoto in skromnostjo. K takšnim knjigam se pogosto vračamo, ker so brezčasne in iskrene, so popotnica na vseh preizkušnjah življenja.

Akašeijke nosijo "tisto več", čemur botruje tudi njihov akaški nastanek, ki izvira iz Glorjaninih duhovnih izkušenj. Tudi tokrat je pogovor potekal brez dlake na jeziku, le da sem ji tokrat postavila izziv, da odgovarja na vsa vprašanja v petih stavkih.

Zakaj ravno pet? Me vpraša, ko sediva ob jezeru za mizo in vklopim diktafon.

Da vas omejim, a vendarle ne na tako kratko kot so kratke akašeijke.

(smeh) Omejitve so super, človek postane inovativen in išče nove poti do svobode. Dva. Tri. Štiri. Pet.

Naprem oči. Ne razumem je. Prime se za oranžen klobuček in mi požmrkne.

Rekli ste pet stavkov. V enem sem povedala bistvo, več bi bilo nakladanje. Tri. Štiri. Pet.

Smejiva se.

Življenje je igra. Ob tem jezeru sem nekaj časa odraščala, rada ga imam. Blizu je stanoval star čevljар, skoraj brez glasu, zaradi operacije požiralnika. Do njega sva hodili s kolesom, bilo mi je par let in mama me je vozila na sedežu pri balanci – koliko vetra – krasno. Se mi je pa zaradi nasmeha čevljarja zdelo, da ima najlepši glas.

(tišina)

Država: Slovenija

<https://www.dobrinasveti.si/nimam-poslanstva-prepuscam-se-zivljenju/>

Glorjana, vaša knjižna uspešnica *Modróko* je doživelja izjemen odziv. S knjigo ste razkrili javnosti svoje ukvarjanje z duhovnostjo, o kateri prej niste govorili. Na področju umetnosti smo vas poznali kot pesnico in avtorico številnih inovativno-eksperimentalnih umetniških projektov. Kaj čutite danes po tako pozitivnem sprejetju vaših akašejk?

Pogled ji odtava k jezeru.

Je ta gladina vode uspešna? Se mi zdi, da bi jo s to besedo prikrajšala za njeno prvinskost, tisto strast, da je samo prečudovita voda.

(tišina)

Superlativi nimajo ničesar skupnega s knjigo, so praznina v negativnem smislu, narekovani s strani trga, da bi se počutili vredne, pomembne, uspešne. Ko izkusimo kozmičnost svojega bivanja, se zgodi realnost življenja – njegova lepota, milina in plovemo v lastnem tolmunu svetlobe. Takrat smo avtentični, resnični, v harmoniji s sabo in posledično v harmoniji z drugimi.

Danes čutim enak mir kot pred izdajo knjige. Sedem.

Pred izdajo knjige Sedem? Govoriva o vaši novi knjigi?

Ne (spet mi požmrkne), sedem je prošnja, če lahko ukineva pravilo petih stavkov in se prepustiva, da naju intervju sam vodi v dolžino povedanega. Tudi nebo ne omejuje rože do kam lahko zraste, mar ne?

Pokimam.

Modróko ste ponudili po ceni, ki ste jo poimenovali *Plačaj svobodno*. Zapisali ste, da ta način plačila krepi zaupanje, poštenost, pravičnost, zavedanje in vrednost. Od kod vam tovrstna marketinška ideja in zakaj točno ste se odločili zanjo?

Ideja prihaja od tam, kjer ni marketinških idej. Svoje delo darujem v izvorni energiji – skrbim, da ne bi morebitni marketinški prijemi, za voljo nekaj več prodanih izvodov, negativno vplivali na to energijo. Knjiga ima duh, kakor tudi kamen – je bitje, ki živi. Pomembna je celotna pot knjige od trenutka zapisa do predaje bralcu. Zame je to duhovni obred. Razlog, zakaj sem ponudila knjigo po ceni *Plačaj svobodno*, ste navedli s povzetkom mojega zapisa. Ne zabavam se z oteževanjem lastnega življenja, da bi govorila eno in delala drugo.

Vaša pot do danes je bila zelo neobičajna. Spomniva se vaših projektov v okviru Inštituta IRIU, kjer ste burili slovenski in mednarodni kulturni prostor z nenavadnimi in privlačnimi umetniškimi projekti s poezijo. Dogajali so se ljudem v trgovinah, na parkiriščih, v zakloniščih, po pošti ali ko so zjutraj odprli vrata bloka ipd. Popeljali ste nas iz varne cona udobja v nepričakovano in nepoznano ter nas z vsebino projektov izpraševali o lastnih in družbenih vrednotah. Že v tovrstnih umetniških dejanjih je zaznati tisto, k čemur spodbujate v posvetilu knjige *Modróko*, da skupaj ustvarjamo boljše človeštvo. Je vaše poslanstvo spremenjati svet?

(smeh) Kdo pa s svojim življenjem ne spreminja sveta? Že s tem, ko ste recimo zaskrbljeni, spremnjate svet svojemu otroku, ki bo to čustvo nezavedno predajal naprej v bilijonih interakcijah skozi svoje življenje. Ko delete na sebi, delete hkrati na teh bilijonih vezeh, s katerimi skupaj vplivamo na energetski zemeljski plič. Vsak je z življenjem, ki ga živi, onesnaževalec ali očiščevalec zemeljske klime. Nimam poslanstva, prepričam se življenju in mu zaupam. Ne omejujem se s poslanstvom, ki razjeda človečnost, a hkrati razumem drugačen pogled nanj.

Ampak poslanstvo nas preoblikuje v boljše ljudi, ustvarja boljše človeštvo. Poslanstvo ne more biti negativno?

Kje pa ustvarja poslanstvo iz nas boljše ljudi in kaj je potrebno za poslanstvo? Za uresničevanje poslanstva je potreben načrt, potrebni so cilji, strategija, organizacija. Ali lahko vse to uresničite brez uma? Ne. Dom uma se imenuje poznano, tam domujejo tudi meje in preračunljivosti – to je kraljestvo ega, ki hrani poslanstvo. Z jasnim poslanstvom delujete v okviru jasnih mej, kako globoko in daleč želite je pa odvisno od poguma in zavedanja.

Življenje brez poslanstva je vendar prazno?

Drži – o strahu govorite. Najbolj prikladno se je spominjati v okvirih uma, bolj varno je, mar ne? Strah je ovira za raziskovanje nepoznanega. Povejte mi, kako se boste organizirali glede nepoznanega? Z razpredelnico, s točkami, avtom, knjigo, s petimi, desetimi koraki? Ljubezen ni metoda ali poslanstvo.

S čim torej zapolniti praznino?

Zakaj bi bilo življenje brez poslanstva prazno? Ste kdaj doživelji lepoto praznine – izpustili um? Ljudje smo radi leni. Lažje je verjeti, da je potrebno nekaj zapolniti, kot pa se prebuditi in prepoznati, da smo oblak ljubezni. Včasih se obnašamo kot klošarji življenja: eni potrebujejo, da jim nekdo lonček napolni, drugi, da ga napolnijo prvim – oboji so reveži. Eni hranijo ego žrtve, drugi ego rešitelja, medtem ko željni svobode izpustijo vso navlako osebnosti, identitete, vlog, identifikacije in podobnih okraskov ter raziskujejo in uživajo polnost svoje biti.

Vaši pogledi so precej neobičajni: kar govorite in učijo vaše akašeijke, ruši marsikatero predstavo.

Učim? Ničesar ne učim. Rada sem običajna, rada sem drevo in to je vse. Ne posredujem resnic, zato sem tudi poimenovala misli v knjigi, ki jih nekateri imenujejo modrosti, akašeijke. Ni potrebe po organizaciji, tudi resnica je večja od nje – dovolj jo je, da lahko sprejmemo vsakega izmed nas.

Država: Slovenija

<https://www.dobrinasveti.si/nimam-poslanstva-prepuscam-se-zivljenju/>

Glorjana, tudi na Stereopoeticu ste doživelji lep odziv. Vaš glasbeno-poetični projekt z Mihom Brodnikom je zagotovo za ljudi s specifičnim glasbenim okusom in širokim duhovnim pogledom. Elektronika in poezija ni v slovenskem prostoru tisto, kar bi do sedaj poznali v tej obliki, vidva pa imata v dveh mesecih že skoraj 12.000 ogledov [videosingla Pika](#). Besedilo je uvodni nagovor iz Modróka. Kaj trenutno ustvarjata? Kako sta zadovoljni?

Nisva se ukvarjala za kakšen okus bo ali ne bo *Pika*. Kot umetnika sva hvaležna in vesela, da lahko ustvarjava brez omejitev in kar se dogaja je lepa izkušnja. Še vedno sva na poti do prvega albuma, nikamor se nama ne mudi, angleška različica *Pike* je pred nama in še nekaj drugih projektov. Ampak pustimo času čas, da zadihajo v končni obliki. Miha ima 16. septembra pogovor z Jean-Michel Jarrom, česar se veseli, vendar ničesar ne pričakuje, saj temu pogovor niti ni namenjen. Pogovor je zgolj posledica njegove [zmage z remixom Stereopoetica](#) na Jarrovem tekmovanju, zagotovo pomembne potrditve Mihovega talenta in znanja, kar pa ne kali njegove skromnosti in to je danes redkost.

Povejte mi, zakaj ste se odločili za združevanje poezije z elektronsko in ne katero drugo glasbeno zvrstjo? Ste kdaj uporabili poezijo tudi ob drugačni spremljavi?

Elektronska glasba omogoča, da je vsak zvok glasba: veter, tlesk kamnov, ptica, ki zleti iz veje, pljusk vode in to daje neskončne možnosti ustvarjanja. Nastopala sem tudi ob klavirju, violinji, kitari, harfi, v Skopju smo v živo eksperimentirali z bandom. S portugalskim pesnikom Tiagom Riberio Patrício sva stala pred odrom na glavnem trgu in naenkrat sem se znašla iz oči v oči pred publiko. Glasbena skupina je tik pred zdajci ostala brez pevke, Tiago jih je poznal, midva sva pa v času festivala ustvarjala skupno poezijo. Še preden sem uspela reči ne, sva že eksperimentirala s poezijo in glasbeniki – hecno, presenetljivo dobro je izpadlo.

Zaradi koronavirusa vam je verjetno letos odpadlo precej nastopov, a kljub temu nenehno presenečate z novim?

Letošnje leto je zelo zanimivo. Več sem doma. Zaradi poezije in tudi službe sem bila lani veliko na poti, a v Sloveniji sem rojena in jo imam rada. Žal pa v večini ne poznamo izjemne slovenske zgodovine, čeprav počasi prihaja na plano iz zaklenjenih depojev, ustnega izročila, človekovega dušnega spomina. Da se vrнем nazaj – drži, letos mi je odpadlo kar nekaj mednarodnih festivalov, a se z užitkom domačega miru ne bi rada preveč hvalila. Imam srečo, da od teh nastopov nisem finančno odvisna, vemó, v kakšnih težkih razmerah danes živi in se trudi delovati kulturni sektor.

Omenili sva vaše projekte z Mihom Brodnikom, kaj pa vaši individualni projekti?

Zelo redko napovedujem, kaj pripravljam, razen če me k temu ne nagovori višja sila. Tako je bilo pri *Modróku*. Energijo usmerjam navznoter in je ne razsipavam navzven. Povem sicer lahko, da me novembra čaka slovaški pesniški festival in izid prevoda moje poezije v njihovem jeziku, a korona je muhasta glede potovanj. In pa 8. novembra v Švicariji pogovorni večer z Manco Košir in [Urbanom Urbancem](#). Ostalo, kar pripravljam, naj ostane še izven tega intervjua. Pri kreiranju sem energetsko osredičena in potrebna mi je čuječnost napram tistemu, kar ve bistveno več od mene.

V intervjujih večkrat omenjate, da sta vam svoboda in samota pomembni. Na [facebooku](#) imate veliko sledilcev, a velikokrat izginete za precej časa?

Drži. Problem družbenih omrežij je, ker marsikateri ljudje z njimi ne hrani svoje duše ali telesa, ampak blagajno, ki pove, koliko smo vredni na podlagi njenega izračuna. Ni več pomembna kvaliteta, ampak kvantiteta: število všečkov, ogledov, komentarjev ipd. – vse to, kar ste danes večkrat omenili. Pomembno je, ob kom ste se fotografirali, koliko projektov ste naredili, da ste v družbi uspešnih in vplivnih, da se z vami strinjajo, da uživate določen ugled, status, vpliv, da ste "in", občudovani. Ljudje investirajo ogromno energije v projekt družbenega videza. Si predstavljate, kaj se zgodi, če vso to energijo investirate navznoter, v izkušnjo, in ne hrانite kvantitativnega jaza?

(tišina)

Da, veliko časa se preživi na tovrstnih omrežjih, kar za naše telo ni sprostitev. Takrat delate, ste produkt, ki se s pomočjo vaših objav prodaja. Algoritmi natančno izmerijo, koliko časa gledate kakšno sliko ipd. in vam posledično prikazujejo objave, ki so vam pisane na kožo – glede na vaš okus, norme, vrednote, zanimanja, interes. Tako se krepi vaš ego, vedno več najdete vsebin, ki so podobne tistim, ki ste jih v preteklosti namenili največ pozornosti. Ni čudno, da je med nami toliko konfliktov, ko pa se "naš prav" nenehno krepi in potruje.

Seveda je to ena plat družbenih omrežij, dobro je le, da se tega zavedamo in v skladu s tem delujemo in ohranjamo svobodo.

Da, velikokrat izginem iz omrežij, svobodna sem.

Mislim, da ste v [intervjuju za Metropolitan](#) dejali, da je vprašanje *Kdo sem* eno izmed zelo neumnih vprašanj in daleč stran od duhovnosti.

Ne uporabljam rada izraza neumen, na različnih stopnjah (ne) zavedanja smo in to je vse. Res je, coacherji radi zastavljajo to vprašanje – formulo, ki bi naj pomagala, da si zastaviš cilje in se podaš na pot samouresničitve. S tem ni nič narobe, vendar pa ta obrazec ne upošteva najpomembnejšega: zavedanja. *Kdo sem* je vprašanje, ki ne dopušča možnosti, da smo na stopnji zavedanja, kjer smo osvobojeni identifikacije in se ne poistovetimo več z materialnim, z osebnostjo ipd.

Kaj so pasti duhovnosti?

Če si nekaj želite, prične um delati na tem, da slednje dobite. Vendar boste v vsakem primeru prejeli iluzijo. Ko pa nekdo nekaj ima, vi pa tega nimate, to navadno ustvarja občutek manjvrednosti – tudi v duhovnosti. Zato menim, da je z duhovnostjo enako kot sem prej razlagala o poslanstvu. Ničesar se ni dobro oklepati, niti duhovne izkušnje. Če se jo, je to duhovna iluzija, saj prihaja iz uma. Za resnico je potrebno vse izpustiti iz rok. Tudi občutek себstva.

Država: Slovenija

<https://www.dobrinasveti.si/nimam-poslanstva-prepuscam-se-zivljenju/>

Glorjana, za zaključek bi rada omenila tudi vašo **spletne stran**. Svojstvena je kot vi, tako po vsebini kot obliki.

Hvala. Nikoli se ne zgledujem po drugih. Ko nekaj ustvarjam, se popolnoma osamim, oziroma že prej čutim, da sta vame stopila določena vsebina in oblika. Design spletne strani sem si izmisnila sama, pripravila sem oblikovanje za vsak njen del, medtem ko sta jo programirala Damir Verašanović in Armin Komić. Zaživila je maja, v avgustu je sledila njena oblikovna in vsebinska razširitev, s katero je bilo precej dela in zdaj sledi tretja. Vsemu, kar počnem, rada posvetim ustrezen miren čas.

Kakšen nasvet za konec?

Izogibajmo se templatov, tako v poslovnem in kakršnemkoli oblikovnem in drugem smislu. Bodimo avtentični, tudi v solidarnosti. Novo in neznano nima obrazca, v katerega bi se lahko vstavili. Obrazcev, bližnjic in kopij ni nikoli dovolj za mir, ki ga potrebujemo.